

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.351/2024/5.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Bánné dr. Dan Erzsébet egyéni ügyvéd (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	Somogy Vármegyei Rendőr-főkapitányság (7400 Kaposvár, Szent Imre utca 14/C.)
Az alperes képviselője:	dr. Horváth Bernadett kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	közszolgálati jogviszony megszüntetéséből származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (18. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Pécsi Törvényszék 10.K.700.682/2023/17. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 197.300 (százkilencvenhétezer-háromszáz) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A rendfokozat1 felperes kiemelt beosztás1 beosztásban teljesített szolgálatot az alperes helység1 Rendőrkapitányság osztály1 alosztályán, besorolása II/C besorolási

kategória, 8. fizetési fokozat, havi illetménye 579.900 forint összegű volt. A szám1 számú állománytáblázat módosításával – ország1 schengeni övezethez történő csatlakozása következtében – beosztása 2022. december 31. napi hatállyal megszűnt. A rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 2. § 5. pontja alapján az alperes intézkedése átszervezésnek minősült, ezért arról – a felajánlható munkaköröket is megjelölve – 2022. december 2. és 21. napjain helysége1on, állománygyűlés keretében tájékoztatást adott, kiemelve azt, hogy az érintettek – az általa biztosított formanyomtatványon 2022. december 27. napjáig – az ország valamennyi rendőri szervéhez kérhetik az áthelyezésüket. Az állománygyűlés megtartásáról a felperes kiértékelése megtörtént, azonban azon szabadsága miatt nem vett részt, az ott elhangzottakról a kollégái útján, az állománygyűlésről készült hangfelvételtől szerzett tudomást. A felperes a megszűnt beosztásához képest magasabb, az alperes igazgatóság1 osztály2nak alosztály2 III. szervezeti egységben járőrparancsnoki munkakört jelölt meg.

[2] Az alperes – a 2023. január 03. napján történő egyeztetésről készült szám2 számú jegyzőkönyv tanúsága szerint – a felperest a felajánlott munkaköréről, a betölthető beosztásáról (járőrvezető), munkavégzés helyéről (Somogy Vármegyei Rendőr-főkapitányság illetékességi területe), besorolási kategóriájáról (II/C), fizetési fokozatáról (8), új illetményéről (579.905 forint) tájékoztatta. A felperes a felajánlott beosztást a megromlott egészségi állapotára, a megváltozott feladatra és a vezénylések sűrűségére tekintettel nem fogadta el. Az alperes a Hszt. 86. § (7) bekezdése alapján nem találta méltányolhatónak a felperes által felhozott indokokat a felajánlott szolgálati beosztás el nem fogadása kapcsán, ezért a szám3 számú 2023. február 6. napján kelt állományparanccsal a szolgálati jogviszonyt a Hszt. 84. §-a alapján lemondással megszüntette.

[3] A felperes az állományparanccsal szemben szolgálati panasszal élt, melyet az alperes vezetője a határozatszám1 számú határozatával elutasított figyelemmel arra, hogy a felajánlott szolgálati beosztás a képzettségének, a végzettségének megfelelt, a korábbival megegyező besorolási és fizetési fokozatba, munkarendbe és azonos alkalmassági vizsgálati kategóriába tartozott, továbbá a szolgálatba lépési és szolgálat leadási hely is változatlan lett volna.

A kereset, a védírat

[4] A felperes módosított keresetében az alperesi határozat megváltoztatását kérte oly módon, hogy a szolgálati panaszának történő helyt adással a szolgálati jogviszonya 2023. március 3. napjával felmentéssel kerüljön megszüntetésre, melynek jogkövetkezményeként az alperest 5.799.000 forint végkielégítés, 72.468 forint ruházati költségtérítés, 166.027 forint cafetéria juttatás és a 2024. április 30 napjáig elmaradt illetmény címén összesen 7.892.800 forint és annak 2023. március 4. napjától számított kamatai megfizetésére kérte kötelezni. A keresete jogalapjaként a Hszt. 2. § 5. és 27. pontjait, 60. § (1) bekezdését, 86. § (1) bekezdés b) pontját, (6) bekezdés b) pontját, 87. § (1)-(2) bekezdéseit, 90. § (1) bekezdését jelölte meg. Előadta, hogy az átszervezésről szóló tájékoztatókon nem tudott részt venni, azonban az ott

elhangzottakról tudomása volt; valamint nem vitatta, hogy a felajánlott munkakör képzettségének, végzettségének megfelelő, a beosztási kategóriában azonos szolgálati beosztás volt. Sérelmezte, hogy az alperes a személyes körülményeit, élethelyzetét, ami miatt a felajánlott beosztásokat elfogadni nem tudta, nem értékelte a Hszt. 86. § (6) bekezdés) b) pontja szerinti méltányolható oknak. A felajánlható státuszok kapcsán a munkaköri jegyzéket nem ismerte, azt, valamint az állománytáblát kérése ellenére sem adták ki, így a felajánlott munkakörökről ismeretei hiányosak voltak. Konkrét, mindenre kiterjedő tájékoztatást tehát nem kapott. A főkapitány tájékoztatta arról, hogy a várható feladatai a külső határon útlevelkezelés, ideiglenes biztonsági határzár melletti határvédelem, nyári idegenforgalmi szezonban a helység2on közrendvédelmi feladatok ellátása lenne. Álláspontja szerint ezen feladatok korábban a Hszt. 60. § (1) bekezdése szerinti átrendeléssel elláthatóak voltak, azonban a szervezeti átalakítás miatt az már nem átrendelés keretében ellátandó feladatot jelent. Az alperes átszervezést megelőző és az azt követően ellátandó feladatait nem vetette össze, a felhozott méltányolható indokait ennek keretében nem értékelte.

[5] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy a felperes tájékoztatása megfelelő módon az állománygyűlésről megtörtént, azon saját döntése folytán nem vett részt, másik időpontot, illetve további felvilágosítást nem kért. Nem valós, hogy a felperes nem tudta, hogy milyen szervezeti egységnél, milyen szolgálati feladatot kell ellátnia, mivel ez a kérdés a 2022-ben tartott tájékoztatókon is felmerült, melyre a választát meg is adta. A személyügyi megbeszélésen sem azonnali válaszadást várt el. A Hszt. 86. §-a nem is írja elő a gondolkodási idő biztosítását. A 2023. január 3-i megbeszélésen az az állományilletékes parancsnok volt jogosult részt venni, aki a munkaköri felajánlást tette, mivel a korábbi állományilletékes parancsnok ekkor már ezt a beosztást a felperes vonatkozásában nem töltötte be. A felperes a 2021. évben végzett egészségügyi alkalmassági vizsgálaton alkalmas minősítést kapott, az új beosztásához tartozó alkalmassági vizsgálat pedig a korábbival azonos kategóriába esik, ezáltal az egészségügyi okokra történő hivatkozást a felajánlott beosztás kapcsán nem lehetett méltányolható okként elfogadni. A felajánlott munkakör a felperes végzettségének és képzettségének megfelelő, a korábbival azonos besorolási kategóriájú, csakúgy, mint a szolgálati munkaidőrendszer (vezényléses). Az új beosztáshoz szükségszerűen más jellegű feladatrendszer társul, mivel a feladatokat a változásokhoz kellett igazítani. A felperes bére is azonos maradt volna, mivel az általa kifogásolt különbség a havonta változó pótlékokból adódott. Ugyanakkor az új munkakörben is járt volna pótlék, csak más jogcímen, de azt a jegyzőkönyv nem tartalmazhatta. Egyebekben az üres státuszokról készült jegyzéket az osztályvezető mindenkivel egyeztetette.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[6] Az elsőfokú bíróság ítéletében a keresetet elutasította. Döntését a Hszt. 2. § 5. pontjára, 86. § (6) bekezdés b) pontjára és (7) bekezdésére alapította. A tényállást a rendelkezésre álló iratok, valamint a perben meghallgatott tanú1, tanú2, tanú3, tanú4 és tanú5 tanúvallomása alapján állapította meg. Rögzítette, hogy a felperes a részére felajánlott beosztáshoz tartozó feladatokkal alapvetően tisztában volt. A rendelkezésre álló információk alapján tudta eldönteni, hogy az egészségi állapota miatt nem tudja elvállalni ezen beosztáshoz kapcsolódó feladatokat. A perben meghallgatott tanúvallomások alátámasztották, hogy a felajánlott munkakörhöz kapcsolódó feladatok fizikailag nem jelentettek nagyobb megterhelést; a felperes korábban is ellátott irodai munkán kívüli feladatokat is, azonban az állomány e körben mindig figyelemmel volt az állomány tagjainak egészségi állapotára, e

tekintetben pedig az elvégzendő feladatokat egyeztették. Megállapította, hogy az új beosztáshoz kapcsolódó feladatok a felperes számára nem jelentettek volna fizikailag nehezebb munkavégzést. Nem fogadta el azon felperesi érvelést, hogy az új beosztásában a munkavégzés bizonytalan munkavégzési helyen történne, mivel a hivatásos szolgálati viszonyban állók részére adott esetben a szolgálati viszony jellegéből adódik a munkavégzés helyének változása az adott szolgálat vonatkozásában. Az alacsonyabb illetmény kapcsán a felperes elfogadta az alperes perbeli érvelését, miszerint az új beosztásában a pótlékok beszámításával az illetménye nem változott volna. Az alperes helytállóan értékelte a felperes által előadott körülményeket, miszerint azok nem voltak méltányolható indokok, ezért a szolgálati panaszt elbíráló határozatában jogszerűen döntött azok elutasításáról.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[7] Az felperes fellebbezésében elsődlegesen – a keresetében foglalt jogi álláspontját fenntartva – az elsőfokú ítélet megváltoztatását, és annak megállapítását kérte, hogy a szolgálati jogviszonya a bíróság ítéletének jogerőre emelkedésének napján közös megegyezéssel szűnt meg. Kérte továbbá az alperest 5.799.000 forint végkielégítés, 2023. évre 166.027 forint, 2024. évre (április 30. napjáig) 66.680 forint cafetéria juttatás, 2023. évre 72.468, 2024. évre (április 30. napjáig) 32.208 forint ruházati költségtérítés, valamint 2023. évre 5.573.200 forint, 2024. évre 2.319.600 forint elmaradt illetmény megfizetésére kötelezni. Másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte. Fellebbezésében jogszabálysértésként a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 78. § (1)-(2) bekezdéseire, 99. § (1) bekezdésére, 110. § (1)-(2) bekezdéseire, 133. § (3) bekezdésére, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 369. § (3) bekezdésére, a Hszt. 2. § 5. és 27. pontjaira, 27. § (4) bekezdésére, 60. § (1) bekezdésére, 86. § (1) bekezdés b) pontjára, (6) bekezdés b) pontjára, 90. § (1) és (2) bekezdéseire, 165. § (5) bekezdésére, 176. § (1) bekezdésére, 270. § (1) bekezdés a) pontjára, 271.§ (1)-(4) bekezdéseire, a belügyminiszter irányítása alá tartozó szervek egyenruha-ellátásra jogosult személyi állományának ruházati és öltözködési szabályzatáról, valamint a különleges foglalkoztatási állomány ruházati, fegyverzeti, kényszerítőeszköz- és világítástechnikai felszereléséről szóló 14/2016. (V. 10.) BM rendelet 23. § (3) bekezdésére, valamint a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:48.§ (1) bekezdésére hivatkozott. Ismételten kifejtette, hogy az alperes a felajánlott beosztásával kapcsolatban általa előadottakat nem vette figyelembe, így azt sem, hogy korábban 90%-ban irodai ülőmunkát végzett, az új beosztása szerint pedig közrendvédelmi feladatot kellett volna végeznie, melyet az egészségi állapota folytán nem tudott volna ellátni. Az elsőfokú bíróság a meghallgatott tanúk által előadottakat e körben tévesen értelmezte. A tanúk nyilatkozatot tettek arról, hogy több alkalommal került sor vezénylésükre; az ideiglenes útlevelellenőrzés során a forgalom sokkal nagyobb volt, így a munkateher megnőtt; rendezvénybiztosítási feladatokat is el kellett látni; járőrfeladatokat is végeztek. Bizonyításra került, hogy az egészségi állapota valóban megromlott, ezt a korábbi beosztásában figyelembe vették; valamint a szolgálatvégzés helye lényegesen megváltozott. Az új beosztásában Somogy Vármegye teljes illetékességi területén, valamint a külső határszakaszon kellett volna szolgálatot teljesítenie. A tanúk valóban úgy nyilatkoztak, hogy az új beosztás számukra nem volt megterhelőbb, azonban ez nem jelenti feltétlenül azt, hogy rá nézve sem lett volna, az elsőfokú bíróság az erre vonatkozó bizonyítási indítványt (orvosszakértő kirendelése) elutasította. Abban a kérdésben, hogy az egészségi állapotára

vonatkozóan jogszerűen utasította-e vissza a felajánlott beosztást, csak orvosszakértői bizonyítást követően lehetett volna érdemben állást foglalni. A bíróság ezen eljárása sérti a Kp. 78. § (2) bekezdését.

[8] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a beszerzett bizonyítékok és tanúvallomások alapján okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes szolgálati jogviszonyát jogszerűen szüntette meg. A fellebbezésben előadott egészségügyi alkalmasság szakértő általi vizsgálatával kapcsolatban előadta, hogy a belügyminisztérium irányítása alatt álló egyes rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél foglalkoztatott hivatásos állomány és rendvédelmi igazgatási alkalmazotti állomány alkalmassági vizsgálatáról szóló 45/2020. (XII. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: BM rendelet) alapján a felperes korábbi beosztásában előírt egészségügyi alkalmassági feltételek megegyeznek a felajánlott beosztásban megkívánt egészségügyi alkalmassági feltételekkel. A felperes a beosztása ellátására alkalmas volt, ezzel ellentétes orvosi adat nem került bemutatásra, az mindössze a felperes feltételezésén alapult, hogy a felajánlott beosztást nem tudná ellátni. A Hszt. 13. § (1)-(2) bekezdései alapján a szolgálati viszonyban álló a köteleit rendvédelmi szerv feladatainak megvalósítása érdekében, önkéntes vállalása alapján, élethivatásként, szigorú függelmi rendben alapján látja el, akár életének és testi épségének kockáztatásával és egyes alapjogainak korlátozásának elfogadásával. A szolgálati viszony ezen sajátosságával a felperes tisztában volt, vállalta annak többletkötelezettségét. A hivatásos állomány tagja a szolgálati jogviszonya létesítésekor vállalja, hogy a szolgálati érdeknek megfelelően a rendvédelmi szerv bármely egységénél kötelezhető szolgálatteljesítésre vagy – beleegyezésével – a törvényben meghatározott más szervnél szolgálatot teljesít. A szolgálatteljesítés helyének meghatározásakor a hivatásos állomány tagjának méltányolható érdekeit lehetőség szerint figyelembe kell venni.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[9] A fellebbezés nem alapos.

[10] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét Kp. 108. § (1) bekezdése szerint a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi rendelkezéseket megfelelően alkalmazta, ítéletének indokolásában a döntése indokait kifejtette, amelyekkel a másodfokú bíróság egyetértett. A fellebbezésben előadottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki.

[11] A másodfokú bíróság mindenekelőtt rámutat arra, hogy a közigazgatási bíráskodás célja elsősorban a szubjektív jogvédelem, ezért az elsőfokú bíróságnak a közigazgatási tevékenység jogszerűségét főszabályként a kereseti kérelem korlátai között kell megítélnie. Emellett fontos kiegészítő szerep jut az objektív jogvédelemnek is, vagyis meghatározott esetben a bíróságnak hivatalból kell vizsgálnia vagy figyelembe vennie bizonyos tény,

körülményt. Ez a kettős funkció a fellebbezési eljárásban is érvényesül. A másodfokú bíróságnak alapvetően arról kell ítéletet alkotnia, hogy az elsőfokú bíróság a kereseti kérelem tárgyában az anyagi- és az eljárási jogszabályok helyes alkalmazásával jogszerű döntést hozott-e. A másodfokú ítéletnek az elsőfokú ítélet terjedelméhez kell igazodnia, annak kereteit nem lépheti túl, nem dönthet az elsőfokú bíróság által el nem bírált kérelmek tárgyában. A Kúria eseti döntésében rögzítette, hogy a fellebbezési eljárás során kötve van a kereseti kérelemben, illetve a fellebbezésben és a fellebbezési ellenkérelemben foglaltakhoz. Ezért nem vizsgálja a fellebbezés azon részét, amelyet a kereseti kérelem nem tartalmazott (Kúria Kpkf.VI.39.065/2020/5.).

[12] A felperes a fellebbezésében elsődleges annak megállapítását kérte, hogy a hivatásos szolgálati jogviszonya közös megegyezéssel, a bíróság ítéletének jogerőre emelkedésének napjával szűnt meg, és ehhez meghatározott anyagi jogkövetkezményeket társított. A felperes keresete ugyanakkor annak megállapítására irányult, hogy a szolgálati jogviszonya a Hszt. 86. § (1) bekezdés b) pontja alapján felmentéssel, és nem az alperes által alkalmazott, Hszt. 86. § (7) bekezdése szerinti lemondással szűnt meg. A szolgálati jogviszony közös megegyezéssel történő megszüntetését a Hszt. 83. §-a külön alcímében szabályozza, és ugyan a szolgálati jogviszonyt – hasonlóan a felmentéshez és a lemondáshoz – ez az intézkedés is megszünteti, azonban azoktól eltérő jogi alapon nyugszik, és más jogkövetkezményekkel jár. Ebből következően a közös megegyezéssel történő jogviszony megszüntetése a fellebbezésben olyan új kereseti követelésnek minősült, mely az elsőfokú eljárás tárgyát nem képezte, ezáltal az a másodfokú eljárásban sem volt elbíráható. Ezért a felperes elsődleges fellebbezési kérelmét a másodfokú bíróság érdemben nem vizsgálta.

[13] A másodlagos fellebbezési kérelmében a felperes azt sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az általa felhozott méltányolható indokokat a Hszt. 86. § (7) bekezdése szempontjából nem megfelelően értékelte, a beszerzett tanúvallomásokból téves következtetést vont le, illetve az egészségi állapotára vonatkozó szakkérdés tisztázását elmulasztotta.

[14] A felek a Hszt. 2. § 5. pont szerinti átszervezés tényét, illetve azt, hogy a felperes szolgálati beosztása átszervezés miatt szűnt meg, nem vitatták. Amennyiben a szolgálati beosztás átszervezés miatt szűnik meg, a felmentésre vonatkozó jogszabályhely (Hszt. 86. §) a szolgálati jogviszonyának lemondással történő megszüntetéséhez vezető konkrét jogszabályi folyamatot logikus sorrendben tartalmazza. E szerint a Hszt. 86. § (1) bekezdés b) pontja lehetőséget biztosít a szolgálati viszony felmentéssel történő megszüntetésére abban az esetben, ha a hivatásos állomány tagjának a szolgálati beosztása átszervezés következtében megszűnt és a számára felajánlott végzettségének és képzettségének megfelelő más szolgálati beosztást nem fogadta el. A Hszt. 86. § (5) bekezdése határozza meg a felajánlott beosztásra vonatkozó kritériumokat, így annak meg kell felelnie a hivatásos állomány tagja állapotának, képzettségének, végzettségének, ilyen beosztás hiányában a munkáltató másik, az állapotának, képzettségének, végzettségének megfelelő nem hivatásos munkakört köteles felajánlani.

[15] A felperes esetében a más beosztás felajánlására a perbeli adatok alapján sor került. Az alperes az átszervezést megelőzően ismertette a betölthető beosztásokat, valamint tájékoztatta az állomány tagjait, hogy az ország valamennyi rendőri szervéhez kérhetik az áthelyezésüket. Ezen körülménnyel a felperes tisztában volt, és meg is jelölt olyan beosztást, melyet az átszervezést követően betölteni kívánt. Minthogy az általa megjelölt beosztás a korábbihoz képest magasabb beosztásnak minősült, az alperes jogszerűen élt olyan beosztás felajánlásával, mely a jogszabályi feltételeknek – a felperes által sem vitatottan – megfelelt. Nem írja elő jogszabály az alperesnek, hogy kizárólag a korábbival mindenben megegyező beosztást ajánljon fel, a Hszt. 86. § (5) bekezdéséből ilyen kötelezettség nem következik. Így arra sincs előírás, hogy a korábbi szolgálati beosztásával azonos helyen és munkarendben ellátandó szolgálati beosztást ajánljon fel. Ezen szempontokat ugyan figyelembe veheti – mint ahogy a per adataiból megállapíthatóan – meg is tett.

[16] A Hszt. 86. § (6) bekezdés b) pontja csak abban az esetben ad lehetőséget a felmentésre, ha a hivatásos állomány átszervezés miatt megszűnt szolgálati beosztást betöltő tagja a számára felajánlott, a végzettségének és képzettségének megfelelő más szolgálati beosztást méltányolható okból nem fogadta el.

[17] A törvényszék a jogerős ítéletében részletesen számot adott arról, hogy a felperes részére felajánlott beosztás visszautasítására vonatkozó indokait miért nem tartotta méltányolhatónak, vagyis milyen okból tartotta elfogadhatónak az alperes eljárását. A felperes az általa megjelölt okok visszautasítása körében elsősorban egészségi állapotára hivatkozott, nevezetesen arra, hogy az új beosztását egészségi állapotára tekintettel nem tudja ellátni, melynek megítélése pedig orvosszakértői kérdés. A felperes sem vitatta, hogy a BM rendelet alapján a két beosztáshoz tartozó egészségügyi alkalmassági követelmények azonosak, és a megszűnt beosztásának ellátására egészségügyileg alkalmas volt. Ebből következően az alperesnek a felajánlott munkakör kapcsán nem kellett a felperes egészségügyi alkalmasságát ismételten felmérnie vagy mérlegelni, mivel egyrészt a korábbi egészségügyi alkalmasságának az időbeli hatálya még fennállt, másrészt eleve olyan munkakör ajánlható fel, mely az érintett egészségügyi alkalmassági vizsgálatának megfelel. Ha ennek ellenére a hivatásos szolgálat tagja vitatja a beosztásra való egészségügyi alkalmasságát, ez egyben azt is jelentené, hogy a jelenlegi beosztásában sem tudja a feladatait ezen okból kifolyólag ellátni. Az egészségügyi alkalmasságot megállapító döntést mint szakkérdést, az alperes a felajánlás során nem vitathatja nem vizsgálhatja, mivel nem ilyen típusú eljárást folytat. Az e kérdéskörben született orvosszakmai döntéshez az eljárásában kötve van. Ezen indokból kifolyólag nem képezhette a per tárgyát, hogy a felperes egészségügyileg alkalmas-e a felajánlott beosztás betöltésére, ezért az elsőfokú bíróság a szakértői bizonyítást mellőzésével nem sértett jogszabályt. Hangsúlyozza az ítéltábla azt is, hogy a felperes nem jelölt meg olyan körülményt, megbetegedést, ami a megelőző alkalmassági vizsgálata során nem került megvizsgálásra vagy értékelésre, és ami a munkavégzését, egészségügyi alkalmasságát befolyásolná. A felperes hivatkozott megbetegedései már a korábbi egészségügyi alkalmassági vizsgálat során is ismertek voltak, ezen körülmények ismeretében minősítették szolgálatra alkalmasnak. Amennyiben az új beosztásában a szolgálati beosztására egészségi állapota miatt alkalmatlanná vált volna, úgy a Hszt. 86. § (2) bekezdése alapján kérhette volna a szolgálati jogviszonyának felmentéssel történő megszüntetését. Ez azonban a felajánlott beosztás jogszabály szerinti megfelelőségét nem érinti.

[18] A felajánlott beosztás megfelelősége kapcsán annak sem volt jelentősége, hogy a felperes korábban 90%-os mértékben irodai ülőmunkát végzett, az új beosztásában pedig ettől eltérő feladatai is lettek volna. Az sem volt vitatott, hogy a bérezése a felajánlott beosztásban a korábbi beosztásával egyező lett volna.

[19] A Hszt. 86. § (7) bekezdésének kógens rendelkezése alapján amennyiben a hivatásos állomány tagja a felajánlott szolgálati beosztást vagy a nem hivatásos munkakört nem méltányolható okból nem fogadja el, azt a szolgálati beosztásról való lemondásnak kell tekinteni. A lemondás pedig a Hszt. 84. §-ában szabályozott olyan egyoldalú jognyilatkozat, amellyel a hivatásos szolgálati viszonyban álló személy indokolás nélkül szüntetheti meg a szolgálati viszonyát. Minthogy a fentiek alapján a méltányolható ok nélküli visszautasító nyilatkozat lemondásnak minősül, arra nem vonatkozik a Hszt. 86. § (4) bekezdésében foglalt, a munkáltatót terhelő indokolási kötelezettség.

[20] A fentiek alapján megállapítható volt, hogy az alperes jogszerűen nem fogadta el méltányolható okként a felperes által felhozottakat a felajánlott beosztás visszautasítása vonatkozásában, ezért nem sértett jogszabályt, amikor a felperes szolgálati jogviszonyát a Hszt. 86. § (7) bekezdésének alkalmazásával lemondással szüntette meg.

[21] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[22] A pereszes felperes a Kp. 99. § (3) bekezdése által felhívott 35. §-a alapján alkalmazandó Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire és 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) bekezdés a) pontjára és 3. § (5) bekezdésére figyelemmel, a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles a fellebbezéssel érintett, pertárgyértékhez igazodó és a jogi képviselő által kifejtett érdemi munkával arányosan számított, a pernyertes alperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére.

[23] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték (631.424 forint) a felperes Pp. 525. § (1) bekezdése és 95. § (1) bekezdése szerinti munkavállalói költségkedvezménye folytán a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[24] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[25] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2024. október 8.

dr. Kecskés Zsófia s.k.
s.k.

a tanács elnöke

dr. Szeles Balázs György s.k.

előadó bíró

dr. Farkas Ervin

bíró